

αὐτὴ εἶνε πολὺ παράδοξος, οὕτως ὥστε ἡ ταραχὴ μου εἶνε εὐεξήγητος.“ — Ὁ κόμης ὑπεκλίθη εὐσεβάστως, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς Ἀγγλίδος, ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῆς τεράσσης, παρετήρησε τὴν θάλασσαν, καὶ τέλος ἐπέστρεψε βραδέως πορευόμενος εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Ἀδριανοῦ.

7.

Εἶχον παρέλθῃ δύο ἐβδομάδες ἀπὸ τῆς συνεντεύξεως τοῦ κόμητος μετὰ τῆς Ἀγγλίδος. Ὁ Ἀδριανὸς ἐφαίνετο διατελῶν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, εἰ καὶ ἐβασανίζετο ὑπὸ συνεχοῦς βηχὸς συνοδευομένου ἐνίοτε ὑπὸ αἰμοπτυσίας, ἣν προσεπάθει ν' ἀποκρῦπτη εἰς τοὺς φίλους του. Ἦρχοντο μάλιστα στιγμαί, καθ' ἃς ἡ νεότης ἐφαίνετο ὑπερισχούσα καὶ ἡ νόσος ὑποχωροῦσα. Ὁ Σενούτας καὶ ὁ κόμης οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπεμακρύνοντο ἀπ' αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀσθενὴς ἴσθ' ἀνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ἀνακούφισιν ἐν τῇ μετὰ τῶν φίλων του συναναστροφῇ. Ἄλλ' εἰς μάτην

προσεπάθει ὁ καθηγητὴς νὰ τὸν καταπέσει, ὅπως ἡσυχάσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ λησμονήσῃ τὴν ποίησιν.

— „Προσφιλέστατέ μοι διδάσκαλε“, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀδριανός, „καὶ ἐὰν ἐγὼ αὐτὸς ἐπεθύμουν νὰ λησμονήσω τὴν ποίησιν, πρὸς ἡσυχίαν σου — οὐδέποτε θ' ἔλ τὸ κατώρθωνα, μεθ' ὅλας μου τὰς προσπαθείας. Ἡ ποίησις καὶ ἡ ἐργασία ἐγένοντο ἤδη εἰς ἐμὲ δευτέρα φύσις. Εἰς μάτην θ' ἀπροεπάθουν νὰ τὴν ἀποτινάξω ἀπ' ἐμαυτοῦ! αἱ ἰδέαι ἔρχονται, μὲ ἐρεθίζουσι, καὶ οὔτε καθ' ὕπνον μὲ ἀφίνουσι ἡσυχον. Ἡ δημιουργικὴ ἐργασία κατέστη δι' ἐμὲ νοσηρὰ, ἀν' θέλῃς νὰ τὴν ἐνομάσῃς οὕτω, ἀλλ' ἀπαραίτητος, ἀναπόδραστος ἀνάγκη. Ὁ ἐγκέφαλός μου στρέφεται, παρὰ τὴν θέλησίν μου, πρὸς αὐτήν. Ἐν τῇ συνδιαλέξει, ἐν ταῖς ὥραις τῆς ἀναπαύσεως, ὅσάκις εὐρίσκομαι μετὰ φίλων, ὅσάκις ἀσχολοῦμαι κατὰ τὸ φαινόμενον περὶ ἄλλην τινὰ ἀσχολίαν, πανταχοῦ καὶ πάντοτε μὲ καταλαμβάνουσι τὰ φαντάσματα, μὲ βασανίζουσι τὰ μορμολύκεια . . .“

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΙΩΣΗΦ ΒΕΡΔΗΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 193).

2. ΕΝ ΘΕΡΕΙ (σελ. 196—197). Ἡ εἰκὼν τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχου T. Thumann μεταγίγει ἡμᾶς εἰς ἄλλους χρόνους, καθ' οὓς, πανταχοῦ, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ψυχαῖς, ἦτο διακεχυμένη ἡ ἡμερία κ' ἡ χαρὰ, καθ' οὓς οὐδεὶς ποιητὴς διερμηνεύων τὸν πόνον τῶν τετραυματισμένων συγχρόνων του ψυχῶν διεκήρυττε μετ' ἀπελπισίας ὅτι πανταχοῦ ἐζήτησε τὴν χαρὰν ἀλλ' οὐδαμοῦ εὔρεν αὐτήν. Μετάγει ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον, ὃν ὄνειροπολοῦμεν ἐμπεφορημένοι τῆς Ὀδυσσεΐας, κλειόντες τὸ βιβλίον καὶ στηρίζοντες ἐπὶ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

Ἡ περικαλλὴς Ἑλληνὶς ποδὴρη χιτῶνα φοροῦσα, ἀναμπέχονος, ἔξωμος ἐν θελκτικωτάτῳ ἀρχαίῳ negligé, δρέπει μῆλα ἐκ μηλέας. Εἶνε θέρος, ἀλλ' ὁ πνιγρὸς καὶ ἀφόρητος τῆς μεσημβρίας καύσων παρήλθεν· τὰ μάρμαρα εἶνε εἰσέτι θερμὰ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου πυρακτώσεως, ἀλλ' ἡ αὔρα ἣτις ὑποσεῖε τοὺς ἡμέρα θροοῦντας κλώνας διαχέει ἡδεῖαν δρόσον.

Βεβαίως ἡ εὐμελὴς αὐτὴ νεάνις, ἡ μέλανας καὶ τακεροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα καὶ ἀρχετύπως σύμμετρα τὰ χαρακτηριστικά, ἣς ἡ μέλαινα κόμη χλιδῶσα καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων, ἡ εὐτόρνος ἔχουσα τοὺς βραχίονας, καὶ διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς δρέπουσα ἤδη τὸ μῆλον διὰ τῆς ἐτέρας δὲ κρατοῦσα τὰ δρεφθέντα καὶ ἅμα συνέχουσα ἐμπρὸς ἀνεῖλκυσμένον τὸν ποδὴρη χιτῶνα, δὲν εἶνε θεραπευτικὴς τῆς ἡ δούλης, οὐδὲ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκτελεῖ τὸ πρόσταγμα δεσποίνης τινὸς νωδοῦ καὶ μεμψιμοίρου.

Εἶνε ἴσως βασιλοπούλα τις ἐκ τῶν ὄνειρωδῶν ἐκεῖνων τῆς πλαστικῆς ἀρχαιότητος, Ναυσικάα τις ἢ Ἀντιγόνη. Ἴσως εἶνε ἡ Λυσίδη, ἡ θυγάτηρ τοῦ τυράννου τῆς Ἐπιδαύρου Προκλέους, πρὸ τοῦ μετὰ τοῦ Περιάνδρου γάμου της, ὅστις ἀπέληξε τραγικῶς καὶ αἱματηρῶς διὰ τοῦ θανάτου της· ἐκεῖνη ἣτις ζωηρὰ κορασις περιήρχετο τοὺς ἀγρούς τῆς Ἐπιδαύρου, ἐπιχαρίτως οἰνοχοοῦσα εἰς τοὺς ἐργαζομένους.

Ἴσως μέλλει νὰ σφίγγῃ ἐν τῇ ἀγκάλῃ της μετὰ παλμῶν ἔρωτος δαφνηφόρον τινὰ στρατηγόν, ὅστις κατετρόπωσε τοὺς βαρβάρους ἐν τινι γωνίᾳ τῆς Ἰωνίας καὶ ἔδωκε τὸ πολυτιμώτατον ἐπὶ γῆς πρᾶγμα εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς του: τὴν ἐλευθερίαν. Ἴσως μετ' οὐ πολὺ, εὐτυχῆς καὶ φιλόστοργος μήτηρ μέλλει νὰ γαλουχήσῃ βρέφος ἐκεῖνον ὅστις ἡμέραν

τινὰ ἀνδρωθεὶς θ' ἀνοίξῃ νέους ὀρίζοντας διανοήσεως εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπὶ αἰῶνας αἰῶνων θαυμαζόμενος.

Ἄλλ' οἰαδῆποτε καὶ ἀν' ἣ ἡ νεάνις αὕτη, εἶνε γραφικὴ καὶ εὐτυχῆς τοῦ ζωγράφου ἐμπνευσις, ζωοποιούσα τὸ παρελθόν, τὸ μαγικὸν ἑλληνικὸν παρελθόν, τὸ τόσον προσφιλὲς εἰς τοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς ποιητὰς τῆς Γερμανίας.

3. ΒΙΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ. Κατὰ ἱχογραφίαν τοῦ O. Herrfurth (ἐν σελ. 201). Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ μίαν σκηνὴν ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν πλανοδίων ἐκεῖνων θαυματοποιῶν, ταχυδακτυλουργῶν, σχοινοβατῶν, θηριοδαμαστών, ὄρχηστριῶν, μίμων, γελωτοποιῶν, ἀγυρτῶν καὶ λοιπῶν τοῦ εἶδους τούτου καλλιτεχνῶν, οἵτινες ἐν Εὐρώπῃ μεταβαίνουσι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν κατὰ τὰς ἐμπορικὰς πανηγυρεῖς καὶ δίδουσι ἐν τοῖς προχείροις αὐτῶν παρατήγμασι τὰς γοητευτικὰς παραστάσεις των εἰς τὰ μωρὰ παιδιὰ καὶ τοὺς μωροτέρους ἐκ τῶν παρακειμένων κωμῶν συρρέοντες εἰς τὴν πόλιν χωρικούς. Ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστωμένη σκηνὴ λαμβάνει χώραν οὕτως εἰπεῖν „ἐν τοῖς παρασκηνοῖς“, ἐν τινι αὐτῇ ἀποτελουμένῃ ἐκ τῶν ἐλεεινῶν σκηνωμάτων τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐκ τῶν κάρρων, δι' ὧν μετακομίζουσι τὰς ἀποσκευὰς των. Κιβώτια, καλάθια, καὶ λοιπὰ σκευὴ κεῖνται ἐν ἀτάξια ἐσπαρμένα ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἐδάφους, ἐπὶ δὲ τοῦ σιδηροῦ τρίποδος τῆς προχείρου ἐστίας βράζει ἡσύχως τὸ φαγητὸν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς νεαρᾶς γυναίκος, οὕτως εἰπεῖν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐνῶ τὸ νεογέννητον βρέφος προσπαθεῖ ἐν τῷ μετὰ τὴν θηλάσῃ τὴν καλλιτεχνικὴν μεγαλοφυΐαν μὲ τὸ γάλα τῆς μητρὸς του. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναίκος κεῖνται ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς χλόης δύο μεγαλήτεροι, ῥακένδυτοι καὶ γυμνόποδες ἀδελφοί, ἐν μακαρίᾳ ἀνέσει ἀναπαυόμενοι ἀπὸ τὰ τρελλὰ των παιγνίδια, ἐνῶ ὁ μικρότερος ἀδελφός των, ὀλόγυμος καὶ ἔρκων τετραπόδηται, τρέπει εἰς φυγὴν δύο κονίλους. Ὁ γέρον, τοῦ ὁποῦ μόνον τοὺς πόδας βλέπομεν, μὴ δυνάμενος πλεόν ἐνεκα τοῦ γήρατος νὰ ἐκτελήθῃ ἀθλητικὰ πειράματα, μεταμορφοῦται ἤδη εἰς ἐλέφαντα. Θεωροῦμεν περιττὴν τὴν περιγραφὴν τῶν καθ' ἕκαστα μερῶν τῆς εἰκόνος ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ φυσικότης εἶνε ἐκ πρώτης ὄψεως προφανὴς εἰς πάντας, ὅσοι ἐτυχόν ποτε νὰ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς νομαδικοὺς τούτους κατοίκους πεπολιτισμένων χωρῶν τῆς Εὐρώπης.